

шеше. Изведнъж тя забеляза нещо да се тъмнее, съвсем ниско, почти наравно със земята.

Това е къщата й... - въздъхна облекчено момата и се скри зад една полуизсъхнала върба, която стърчеше самотна до брега.

Чумата влезе в схлупената колиба. Зад прозорчетата не трепна никаква светлинка. Внезапно Вакладина усети такъв безумен страх, че не разбра кога се бе върнала в къщи. Сякаш крила й бяха поникнали, тъй бързо изтича тя обратно по стръмните улички.

На другия ден десетина по-смели мъже и жени се отправиха към къщата на зловещата болест. Те носеха със себе си сапун, хума вода и гребен. Най-дръзновеният от тях се престраши, доближи съвсем близо и погледна през прозорчето. Вътре бе полутъмно, от дома лъхаше влага и мухъл. Нямаше никой. Той направи знак на останалите да приближат. Няколцина се одързостиха и занесоха приготвените неща. Начело на тях бе старата вещица Катина. Тя влезе вътре, остави гребена, таса с вода, хумата и сапуна и каза три пъти по ред: - Златна и мила! Да си дойдеш, да се измиеш и да не чиниш нищо завал!

Една млада невеста остави до леглото й погача и заклан пестел. Един ерген пусна в пепелта на огнището две златици.

Изведнъж навън екна смразяващ вик. Всички хукнаха да бягат кой накъдето види, с подкосени колене и жълто като иглика лице. Само един дръзна да се обърне.

Чумата стоеше до къщата и ги гледаше с неподвижния си празен взор.

След четири дни всички, които бяха ходили до там, умряха.

Градът се развълнува. Децата приплакваха нощем от страшните приказки, които слушаха денем. Никой не смееше да излиза по улиците, да погледне дори навън от портата. Пред праговете на къщите гореше постоянно огън, за да не смее никой да влезе вътре. Клепалата бавно и тежко отекваха ден и нощ. Гробищата не пости-